

Hồi 2

TIẾN THOÀI DUY NAN

ậu viên «Thi gia trang», hoa lá đã rụng khắp nơi, hơi Thu se sắt, gió đêm tê lạnh, đến như khóm cúc vàng dưới ánh trăng u uẩn cũng chẳng buồn lay động.

Tâm tình Sở Lưu Hương càng nặng trĩu. Kinh công của chàng tuy độc bộ thiên hạ, nhưng vẫn không dám bất cẩn, chàng ẩn mình trên một cây ngô đồng, đang suy tính làm cách nào hành động.

Chợt thoáng trong gió Thu vọng lại tiếng khóc tỉ tê, Sở Lưu Hương vội băng mình đi như chim én, trong bóng đêm thân ảnh nhìn tựa con dơi khổng lồ. Băng qua rừng trúc, chàng nhìn thấy một gian nhà nhỏ, bên trong có ngọn đèn dầu leo lét hắt ánh vàng mờ mờ, tiếng khóc bi ai kia vọng ra từ gian nhà này.

Trong nhà có một chiếc giường, bên cạnh có bàn trang điểm bằng gỗ tử đàn có khắc hoa, kế bên bàn còn có giá hoa, gió đêm thổi vào xua tan khói hương lượn lờ trên giá, từ từ tan biến trong đêm.

Trên giường một cô gái đang nằm, một lão bà tóc bạc trắng đang quỳ bên giường khóc kể:

—Nhân nhi, Nhân nhi, tại sao con bỏ đi, tại sao con ra đi...

Sở Lưu Hương nhìn vào, bất giác nổi gai ốc rùng mình.

Đại tiểu thư của Thi gia trang quả nhiên đã chết, khuê phòng của cô trần thiết y hệt như «thiếu nữ» kia đã kể, ngay cả bộ y phục cô mặc trên mình cũng may bằng lụa đỏ, có thêu hình phượng hoàng màu tím.

Tuy thế, tại sao thi thể của cô chưa được sửa soạn nhập quan ? Người quỳ bên giường đang khóc sứt sùi là ai ? Sở Lưu Hương biết chắc lão bà kia không phải Hoa Kim Cung. Nếu thế, có phải lão bà kia là má Lương ?

Chỉ thấy lão bà mãi khóc kể, đầu từ từ cuối xuống, phục xuống giường, như thể đau buồn quá mức nên thiếp ngủ đi.

Vạt lụa đỏ nổi bật lên bên cạnh mái tóc bạc trắng phau, chừng như có sợi khói hương nhẹ nhàng bay lướt qua, khẽ lay động màn cửa sổ màu tím...

Xa xa truyền lại tiếng trống chuyển canh, đã sang canh tư.

Sở Lưu Hương trong lòng không khỏi có cảm giác thê lương, lại cảm thấy hơi lạnh bao trùm, thậm chí trong hương khí lan tỏa khắp nơi phảng phất có mùi tử khí kỳ dị. Chàng ẩn mình trong bóng tối bên ngoài cửa sổ, đứng yên một lúc, thì thấy lão bà gục bên giường, hơi thở mỗi lúc thêm hôn trầm, như thể đã thực ngủ say. Lúc này chàng mới nhẹ nhàng luồn qua cửa sổ vào phòng, bước chân nhẹ hơn cả gió Thu bên ngoài. Nếu như lão bà chưa ngủ, cũng chưa chắc nghe được.

Thiếu nữ nằm trên giường, sắc diện như màu sáp vàng, hình dung tiêu tụy hốc hác, gầy đến trơ xương, trước khi ra đi hẳn cô đã chống chọi với cơn bệnh khá lâu. Diện mạo của thiếu nữ này không giống Tả Minh Châu chút nào, nhưng vẫn có thể mừng tượng được lúc trước cô hẳn là một mỹ nhân. Thế mà bây giờ, tử thần chẳng những đã cướp đi sinh mệnh, mà còn đoạt mất nhan sắc của cô, tử thần chẳng biết thương tiếc, chẳng chừa một ai.

Sở Lưu Hương đứng sau lưng lão bà, nhìn thi thể của thiếu nữ trên giường, nhìn hình thù phượng hoàng màu tím trên áo của cô, chàng liên tưởng đến lời «thiếu nữ kia», bàn tay bỗng rịn mồ hôi. Chàng vội quay đi, cầm lấy một hộp phấn trên bàn trang điểm để xem xét, chỉ thấy bên dưới hộp có đóng một dấu ấn đỏ hình vuông nho nhỏ, bên trên có vài chữ:

«**Kinh đô Bảo Hương Trai**»

Cầm hộp phấn trong tay, Sở Lưu Hương chỉ cảm thấy như bao nhiêu lông tóc đều dựng lên cả, mồ hôi trong lòng bàn tay thấm qua hộp giấy.

Đột nhiên lão bà lên tiếng:

—Các người cướp mất Nhân nhi của ta, trả lại Nhân nhi cho ta !

Sở Lưu Hương giật mình, đánh rơi hộp phấn xuống đất.

Đôi bàn tay khô gầy của lão bà nắm chặt vạt áo lụa đỏ của thi thể, qua một lúc từ từ thả ra. Trên gương mặt vàng vố của lão bà có lấm tấm mồ hôi, nhưng đầu vẫn gục bên giường, hơi thở dần dần điều hòa, lại trở về giấc ngủ.

Trong đời Sở Lưu Hương không biết đã gặp qua bao nhiêu chuyện kinh hiểm đáng sợ, nhưng chưa bao giờ chàng sợ như lần này. Dĩ nhiên chàng chẳng phải sợ lão bà, cũng không ngán tử thi trên giường, nói đúng ra, chính chàng cũng không rõ mình sợ cái gì. Chàng chỉ cảm thấy gian nhà này đầy quỷ khí âm u thần bí, như sắp xảy ra chuyện không thể ngờ.

Sở Lưu Hương vốn tuyệt đối không tin chuyện «mượn xác hoàn hồn», nhưng bây giờ chứng cứ rành rành trước mắt, chẳng thể không tin được.

Một cơn gió thổi qua, lay động màn cửa sổ màu tím, trong không gian cơ hồ có một u linh đang chờ dịp bay lên, khiến người chỉ muốn lập tức rời khỏi gian nhà này, đi càng xa càng tốt.

Sở Lưu Hương cúi tay trên vạt áo, cúi xuống nhặt hộp phấn đánh rơi dưới đất. Chàng phải đem hộp phấn này về cho Tả Khinh Hầu tự xét, bằng không chàng không biết có cách nào giải thích với ông. Sự việc này chẳng thể nào giải thích được.

Vừa cúi xuống, Sở Lưu Hương đột nhiên nhìn thấy một đôi hài thêu.

Trong đời Sở Lưu Hương đã nhìn thấy không biết bao nhiêu đôi hài thêu, đủ loại đủ kiểu, mang trên chân của nhiều nữ nhân khác nhau. Nhưng chưa bao giờ chàng nghĩ mình sẽ bị giựt mình vì một đôi hài thêu.

Đôi hài thêu này bỗng hiện ra trước mắt như thể từ địa ngục thoát ra.

Nói đúng ra, Sở Lưu Hương không nhìn thấy cả đôi hài, chỉ nhìn thấy mũi hài, một đôi mũi hài thon nhọn, màu xanh lục, trông giống như đọt măng non. Thân hài được che bởi ống quần bó sát chân màu xanh rêu, có đường viền chỉ vàng rất tinh xảo.

Đôi hài thêu này rất đẹp, ống quần cũng rất đẹp, nhưng không hiểu sao Sở Lưu Hương bỗng tự hỏi, chẳng biết phía trên đôi chân có đầu hay chẳng? Chàng không nhìn được, toan ngừng đầu lên, chợt nghe một giọng nói lạnh lùng:

—Quý yên một chỗ, không được động đây, toàn thân trên dưới của người, bất kể chỗ nào, chỉ cần di động nửa phân là ta đánh vỡ đầu người!

Đây rõ ràng là giọng nữ nhân, song thanh âm nghe rất nghiêm, rất lạnh, chẳng có vẻ ôn nhu của nữ nhân chút nào. Nghe giọng nói là biết nữ nhân này thuộc loại nói là làm, không nhân nhượng gì cả.

Sở Lưu Hương bất động. Trước mặt nữ nhân, chàng không bao giờ mạo hiểm không cần thiết. Vả lại, có thể đây chẳng phải nữ nhân mà là nữ quỷ!

Giọng nói lại vang lên:

—Người là ai, lén lút vào đây làm gì? Mau thành thực khai báo, nhưng nhớ không được di động.

Sở Lưu Hương suy tính một hồi, cảm thấy trong tình huống này, nói thực là tốt hơn hết, cái tên Sở Lưu Hương không chừng quỷ nghe rồi cũng giựt mình. Chỉ cần đối phương giựt mình thì chàng có cơ hội.

Do đó chàng trả lời:

—Tại hạ là Sở Lưu Hương...

Nào ngờ chưa nói hết, nữ nhân kia cười nhạt nói:

—Sở Lưu Hương, ha ha, người mà là Sở Lưu Hương, thì ta chắc là Tây Vương Mẫu !

Sở Lưu Hương cười gượng, mỗi lần chàng nói mình là đồ «Trương tam Lý tứ» thì kẻ khác lại nghi ngờ chàng là Sở Lưu Hương, nhưng mỗi lần chàng nói thực tên mình, người khác lại không tin, còn cười chế nhạo.

Chỉ nghe nữ nhân lạnh nhạt nói:

—Thực ra ta đã biết người là ai, đừng hòng qua mắt ta.

Sở Lưu Hương đành cười trừ, hỏi:

—Tại hạ không phải Sở Lưu Hương, thì là ai ?

Nữ nhân gằn giọng:

—Ta biết người là tên tiểu súc sinh đáng chết ! Nhưng ta không dè người còn dám đến đây.

Giọng nữ nhân bỗng trở nên giận dữ:

—Người có biết Nhân nhi chết thế nào chẳng ? Vì người mà chết, người hại nó chết rồi, còn muốn đến đây giở trò gì ?

Sở Lưu Hương chẳng hiểu nữ nhân nói gì, chỉ biết im lặng nghe.

—Rõ ràng người biết Nhân nhi đã được hứa hôn với nhị công tử của Tiết đại nhân, vậy mà còn dám dụ dỗ nó ! Người tưởng chuyện này ta không biết à ?

Lúc này dĩ nhiên Sở Lưu Hương đã biết nữ nhân này chẳng phải quỉ, mà là mẫu thân của Nhân nhi, chính là vị Hoa Kim Cung phu nhân nổi tiếng dữ dằn trên giang hồ. Bình sinh nữ nhân làm chàng đau đầu nhất là loại nữ nhân đánh đá.

Đột nhiên một giọng khác vang lên:

—Tiểu tử này có phải là Diệp Thịnh Lan chẳng ? Đảm lượng xem ra cũng không nhỏ !

Giọng nói này so với Hoa Kim Cung còn chói tai hơn.

Trước mắt Sở Lưu Hương lại xuất hiện thêm đôi chân, ống quần màu đỏ tươi, đôi hài thêu màu đỏ mũi nhọn cong lên, trên mũi hài có đính hạt hồng châu.

Nếu muốn biết tính tình nữ nhân, chỉ cần xem họ mang loại hài như thế nào, thì có thể đoán biết được phân nửa, đôi hài này nhìn giống như hai trái ớt.

Sở Lưu Hương thầm thở dài ! Trên đời này nếu có chuyện làm chàng đau đầu hơn gặp phải một nữ nhân đanh đá, thì hẳn là chuyện gặp phải hai người như thế !

Chàng biết là trước mặt hai người này, nói lý không bao giờ xong, phương pháp tốt nhất là tìm cách chuồn đi để tránh đại họa.

Song chàng cũng biết «ngân đạn» của Hoa Kim Cung đang nhắm ngay đầu mình, ngoài ra còn có vị cô nương «quần đỏ» này, tám phần mười là con gái lớn của Tiết Y Nhân, dâu trưởng của Thi gia trang. Tiết Y Nhân kiếm pháp độc bộ thiên hạ, con gái y cũng chẳng phải hạng tầm thường. Chàng chẳng phải ngán sợ hai nữ nhân này, chỉ không muốn động thủ với họ.

Chỉ nghe Hoa Kim Cung nói:

—Con đến đúng lúc đấy, con nghĩ xem ta nên trừng trị tiểu tử này theo cách nào.

Thi thiếu phu nhân cười nhạt:

—Phường háo sắc này, tối ngày chuyên đi dụ dỗ con gái nhà lành, đem chôn sống là tốt nhất.

Sở Lưu Hương nghe xong vừa tức vừa buồn cười, chẳng trách Thi thiếu trang chủ sợ vợ như sợ hổ, thì ra vị thiếu phu nhân này chẳng thèm hỏi trắng đen gì đã vội kết tội người khác.

Hoa Kim Cung nói:

—Chôn sống hẳn thì dễ quá, theo ta nghĩ, phải thiêu sống hẳn mới vừa !

Thi thiếu phu nhân đáp:

—Thiêu sống hẳn cũng được, nhưng con muốn xem thử hẳn hơn nhị đệ chỗ nào, mà làm cho Thi tiểu thư nhà ta ngã bệnh tương tự nặng như thế.

Hoa Kim Cung lạnh lùng nói:

—Phải đó, này, tiểu tử kia, người ngừng đầu lên cho ta xem.

Sở Lưu Hương cũng rất muốn xem dung mạo của hai nữ nhân này.

Chàng thấy vị Kim Cung phu nhân này tuy tuổi đã trên năm mươi, nhưng cách phục sức diêm dúa, lớp phấn trên mặt dày cộm, cạo xuống chắc nặng đủ

một cân ! Tuy nhiên, cặp mắt của bà vẫn ướt long lanh, chỉ một cái liếc nhìn sang bên tả cũng lộ nét thu ba tiêu hồn, năm xưa Thi cử nhân hẳn bị mê hoặc bởi ánh mắt này.

Vị Thi thiếu phu nhân kia thì chàng chẳng dám nhìn lâu, gương mặt dài như mặt ngựa, miệng rộng đỏ hoét, mũi càng to gấp bội ! Nếu cô chẳng phải là con gái Tiết Y Nhân, mà vẫn xuất giá được thì mới là chuyện lạ.

Bất chợt Sở Lưu Hương cảm thấy vị Thi thiếu trang chủ rất đáng tội nghiệp, cưới phải một nữ nhân chua ngoa đã khổ rồi, chẳng những thế, lại là một nữ nhân nhìn giống con ngựa cái !

Trong lúc Sở Lưu Hương nhìn hai nữ nhân, đương nhiên họ cũng đang xem xét chàng, ánh mắt của cả hai bỗng dịu xuống, nét mặt hòa hoãn bớt chút, Thi thiếu phu nhân lên tiếng:

—Quả nhiên là một gã bạch diện ham chải chuốt, chẳng trách cô hai nhà ta bị hấn mê hoặc.

Hoa Kim Cung nói tiếp:

—Hắn cả gan mạo nhận là Sở Lưu Hương, ta thấy hắn mà làm con Sở Lưu Hương, sợ cũng còn chưa đủ tuổi.

Sở Lưu Hương thành danh đã gần mười năm, trong giang hồ ai ai cũng biết Sở hương soái chưởng pháp tuyệt thế, kinh công vô song, nhưng không có mấy người đã từng tận mắt nhìn thấy chàng. Đại đa số đều nghĩ rằng Sở Lưu Hương nổi danh như thế, có bản lĩnh cao như thế, đương nhiên tuổi không phải nhỏ, thậm chí có kẻ cho là chàng là một lão nhân.

Sở Lưu Hương bật cười.

Má Lương chẳng biết tỉnh dậy từ lúc nào, giờ cũng bước đến gần, như muốn nhìn thử dung mạo tên «háo sắc» này, tuy nhiên Sở Lưu Hương cảm thấy lão bà trông rất hiền từ. Chàng chợt có một ý nghĩ, song lúc này Hoa Kim Cung lớn tiếng nói:

—Ta hãy bắt hắn chế ngự trước đã, muốn chôn sống hay thiêu sống gì thì tính sau.

Chỉ thấy kim quang lóe lên, cung vàng trong tay bà điểm vào huyết «Khí huyết hải» của Sở Lưu Hương. Thì ra kim cung này chẳng những dùng để bắn ngân đạn, mà thân cung cong như vành trăng khuyết, hai đầu đều có thể dùng

làm vũ khí điểm huyết. Hoa Kim Cung xuất thủ nhanh, thủ pháp chính xác, chứng tỏ là một cao thủ điểm huyết.

Sở Lưu Hương chẳng thể giả khờ được nữa, chàng né ra phía sau, lui ra vài thước, động tác nhanh hơn cây kim cung trong tay Kim Cung phu nhân.

Thấy chiêu đầu hụt, Hoa Kim Cung thừa thế tiến tới, kim cung biến chiêu, như luồng gió mạnh tạt ngang hông bên trái của Sở Lưu Hương, cây cung điểm huyết bỗng biến thành cây côn đánh người. Sở Lưu Hương giờ mới biết thủ pháp của vị phu nhân này quả không tầm thường, một cây kim cung sử dụng rất linh hoạt, biến ra nhiều kiểu vũ khí để sử dụng, chẳng trách người giang hồ đều cho rằng bà là đệ nhất cao thủ trong phái nữ tử.

Lúc này Sở Lưu Hương đã lui đến bàn trang điểm, chẳng còn chỗ nào để lui được nữa, cũng không có chỗ để tránh cây kim cung kia. Hoa Kim Cung chỉ chực dồn chàng vào góc để điểm huyết, nào ngờ Sở Lưu Hương bỗng thu mình phóng lên trên tấm gương đồng, ép mình sát tường tràn sang một bên, tránh khỏi kim cung, thân pháp của chàng trông nhẹ như mây bay.

Hoa Kim Cung biến sắc nói:

—Tiểu tử giỏi đấy, chẳng ngờ người cũng có nghề !

Thi thiếu phu nhân lạnh lùng bảo:

—Phường dâm tặc này dĩ nhiên phải rành cách tránh né.

Thi thiếu phu nhân bỗng giương cánh tay, trong tay đã có thêm hai thanh đoản kiếm lấp lánh, kiếm quang xẹt ra, liên tục bảy chiêu tấn công Sở Lưu Hương.

Loại đoản kiếm này vốn là vũ khí phòng thân của nữ nhân thời xưa, thiếu phu nhân này sử dụng kiếm pháp do Công Tôn đại nương sáng chế, có tên «Trường Ca Phi Hồng Kiếm». Công Tôn đại nương được tôn là bậc kiếm thánh vào đầu đời vua Đường, kiếm pháp của bà tương truyền rằng chẳng kém «tố nữ». Thi thiếu phu nhân lúc này đang thi triển sáu mươi bốn thức của «Trường Ca Phi Hồng Kiếm», đúng như lời người xưng tụng loại kiếm pháp này: «Kiếm như phi hồng, nhân như du long, biến hóa khôn lường !»

Thêm vào đó, gian nhà này không lớn lắm, rất thích hợp để phát huy uy lực của loại đoản kiếm ngắn gọn như thanh chủy thủ này, đối thủ của thiếu phu nhân nếu chẳng phải là Sở Lưu Hương hẳn đã bị dồn đến chân tường, không tránh khỏi bảy chiêu kiếm này.

Chỉ nghe Sở Lưu Hương thở dài bảo:

—Dù tại hạ quả là Diệp Thịnh Lan, hai vị cũng không nên cố giết tại hạ như vậy !

Vừa nói dứt hai câu, Sở Lưu Hương đã nhảy lên đến trần nhà, rồi từ trần nhà đáp xuống, luồn ra đến cửa.

Hoa Kim Cung la lớn:

—Giỏi cho tiểu tử, muốn đi à, Thi gia trang há phải chỗ người muốn đến là đến, đi là đi sao ?

Hoa Kim Cung vừa nói vừa xuất thủ, chỉ nghe tiếng dây cung kêu liên tiếp như âm tỳ bà, bắn ra vô số ngân đạn nhắm vào Sở Lưu Hương.

Chỉ thấy Sở Lưu Hương chuyển mình, phóng ra ngoài đám ngân đạn như mưa kia, thân ảnh đột biến, đã bay ra xa ngoài mười trượng.

Kim Cung phu nhân giựt mình, lướt ra đến cửa, lớn tiếng hỏi:

—Tiểu tử kia, người quả thực là Sở Lưu Hương sao ?

Sở Lưu Hương đáp xuống một cành cây, lại tung mình lên không, đưa tay vẫy, nhìn chẳng rõ chàng ra dấu chào, hay lắc tay phủ nhận.

Thi thiếu phu nhân nghiêng răng nói:

—Sở Lưu Hương với nhà ta không ai phạm ai, tại sao lại đến đây ?

Hoa Kim Cung như xuất thần suy nghĩ một lúc, chợt cười bảo:

—Bất luận hẳn có phải là Sở Lưu Hương hay chẳng, cũng trốn không thoát đâu !

—Là sao ?

Ánh mắt Hoa Kim Cung chăm chú nhìn sang phía một ngôi đình nằm cạnh tòa giả sơn, bà nói:

—Vị nhị thúc quý hóa của con đã đưa chúng ta về đây, chưa được ăn điểm tâm nửa đêm, thì làm sao chịu đi ngay ? Ta đoán chắc y đang chờ ở trong đình.

Thi thiếu phu nhân nở một nụ cười nham hiểm:

—Đúng rồi, chỉ cần Bảo nhị thúc có mặt tại đình, thì không ai trốn ra được.

----o0o----

Tại đình, quả nhiên có một người ngồi trên bậc thềm đá, đang ngửng mặt nhìn trời, miệng lẩm nhẩm gì chẳng rõ. Nghe kỹ thì ra y đang đếm sao trời.

—Một ngàn ba trăm hai mươi bảy, một ngàn ba trăm hai mươi tám...

Tuổi tác người này ít nhất cũng ngoài bốn mươi, râu cũng đã điểm bạc, tuy nhiên y lại mặc một bộ áo đỏ thắm thêu hình đồng tiền vàng Liễu Hải, chân mang một đôi hài đỏ có hình đầu hổ, trong ánh sao đêm, mặt y cơ hồ rất hồng, song nhìn kỹ là do đánh phấn hồng.

Người áo đỏ mãi mê đếm sao, vừa đếm vừa đưa tay chỉ, phát ra tiếng «leng keng», thì ra y có đeo vài chiếc vòng vàng đính chuông nhỏ.

Sở Lưu Hương chỉ muốn mau chóng ra khỏi nơi này, đứng ra chàng cũng không chú ý là bên đình có một người như thế, chợt nghe tiếng «leng keng» mới nhìn sang bên ấy.

Chỉ mới nhìn, Sở Lưu Hương đã không nhịn cười được, nếu như lúc bình thường thì chàng chắc chắn đã bước qua ngắm kỹ vị nhân huynh này. Nhưng lúc này chàng không có hứng thú ấy, chân vừa điểm xuống đất, thân đã phóng lên vượt qua đình, chỉ cần hai bước nhảy vọt là có thể vượt ra ngoài khu vườn này.

Nào ngờ ngay lúc ấy, bỗng có tiếng leng keng, một bóng người từ trong đình xẹt ra nhanh như tên bắn, chặn ngay trước mặt Sở Lưu Hương. Chàng nhảy lên mái đình, rồi mới nhảy xuống, còn người này từ trong đình xẹt ra, tuy khoảng cách ngắn hơn so với Sở Lưu Hương, nhưng thân thủ này cũng rất đáng sợ.

Sở Lưu Hương không ngờ ngay lúc này lại gặp một cao thủ khinh công tinh tuyệt như thế, nhìn lại thì «cao thủ» chính là người đếm sao kia. Y dừng lại rồi, Sở Lưu Hương mới thấy rõ y phục trên mình y vừa ngắn vừa nhỏ, trông y có vài phần giống Lão Lai mặc đồ trẻ nít múa làm vui cho thân phụ mẫu.

Sở Lưu Hương chưng hửng, chàng nhìn mãi vẫn không hiểu làm sao một người như y lại có thân thủ đáng nể như thế.

Người áo đỏ cũng đang ngắm nghía Sở Lưu Hương, đột nhiên y cười hi hi:

—Vị đại thúc này từ đâu mà đến đây ? Sao trước giờ tiểu Bảo chưa gặp đại thúc ?

Một người đã quá bốn mươi tuổi gọi Sở Lưu Hương là «đại thúc», chàng thực dở khóc dở cười, cũng may Hoa Kim Cung bên kia chưa đuổi đến nơi, chàng đảo mắt cười nói:

—Lão tiên sinh không cần khách sáo, tại hạ quả tình không kham nổi hai chữ đại thúc.

Nào ngờ chàng vừa nói xong, người áo đỏ cười lớn:

—Hóa ra đại thúc này ngố quá, tiểu Bảo rõ ràng chỉ mới mười hai tuổi, đại thúc lại kêu bằng lão tiên sinh, đại ca tiểu Bảo nghe được nhất định cười đến vỡ bụng.

Sở Lưu Hương ngăn người ra, bất giác đưa tay sờ mũi, nói:

—Người... người chỉ có mười hai tuổi ?

Người áo đỏ đưa tay đếm rồi nói:

—Hôm nay tiểu Bảo vừa đúng mười hai tuổi, không hơn không kém một ngày.

—Vậy đại ca của người thì bao nhiêu ?

—Đại ca tiểu Bảo lớn lắm rồi, chắc là lớn tuổi hơn đại thúc nhiều lắm.

—Đại ca người là ai ?

—Đại ca tên Tiết Y Nhân, ta tên Tiết Tiểu Nhân, nhưng người khác đều gọi ta là Tiết Bảo Bảo, đại thúc nghe cái tên này hay không ?

Gã si dại này lại là em trai nhất đại kiếm hào Tiết Y Nhân, thực là «rồng sinh chín con, chẳng con nào giống nhau» ! Sở Lưu Hương than thầm, không muốn nói lằng nhằng với gã, bèn cười nói:

—Tên này nghe rất hay, nhóc ngoan, mau để đại thúc đi, lần tới nhất định sẽ mua kẹo cho Bảo Bảo ăn.

Chàng quả tình đang gọi một người gần năm chục tuổi là «Bảo Bảo ngoan», nghĩ thực nực cười, vừa vẫy tay chàng vừa phi thân phóng đi.

Đột nhiên Tiết Bảo Bảo cũng phi thân lên, thuận tay bên hông rút ra một thanh nhuyễn kiếm giống như răn độc, «vút, vút, vút» xuất liền ba chiêu kiếm tấn công Sở Lưu Hương. Ba chiêu kiếm này vừa mau, vừa chính xác, lại hiểm ác, kiếm pháp tinh kỳ thần tốc, xem ra còn hơn cả những tay kiếm đã thành danh như Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng, Quân Tử Kiếm Hoàng Lộ Trực. Sở Lưu Hương tuy tránh được ba chiêu kiếm kia, nhưng đã bị bức phải lui trở ngược xuống.

Chỉ thấy Tiết Bảo Bảo đứng một chân trên hòn giả sơn phía đối diện, cười hi hi nói:

—Đại thúc làm hư đại sự của tiểu Bảo, chưa bồi thường làm sao đi được ?

Sở Lưu Hương đứng nhìn Tiết Bảo Bảo, không đoán ra được y thực sự là si ngốc hay không. Nhìn cách ăn mặc, nghe cách nói chuyện, thì rõ ràng y là một kẻ đần, nhưng đần độn thì làm sao biết sử dụng kiếm pháp sắc xảo kia ?

Sở Lưu Hương đành gượng cười nói:

—Ta làm hư đại sự của ngươi ? Đại sự gì ?

Tiết Bảo Bảo chu môi:

—Lúc này tiểu Bảo đang đếm sao trời, đã đếm xong đám sao phía bên kia mặt trăng, đại thúc vừa đến làm rộn tiểu Bảo, bây giờ quên hết sạch rồi, bắt đền đại thúc đó.

—Được, được, được, ta đền cho ngươi, nhưng làm sao đền ?

Sở Lưu Hương đang nói, thân hình đã vội vã chuẩn đi. Lần này chàng đã tận lực, với khả năng khinh công của chàng, hẳn trong thiên hạ còn ai đuổi kịp.

Chẳng ngờ Tiết Bảo Bảo chừng như biết Sở Lưu Hương sẽ chuẩn đi, nên chàng vừa di động thì những chiếc vòng vàng trên tay y đã bay ra. Chỉ nghe «keng keng» mấy tiếng liên tiếp, bốn chiếc vòng vàng trên không trung vẽ ra bốn đạo kim quang hình cung, bay vòng đến trước mặt Sở Lưu Hương.

Sở Lưu Hương chỉ cảm thấy trước mắt ánh kim quang hoa lên, bốn chiếc vòng vàng nhập lại phát ra hai tiếng «keng keng», bỗng xẹt thẳng vào mặt chàng.

Gã si ngốc này chẳng những khinh công cao, kiếm pháp trội, đến thủ pháp phóng ám khí cũng tuyệt diệu, đám ngân đạn của Hoa Kim Cung nếu đem so với thủ pháp của gã thực chẳng khác chi đồ chơi trẻ con.

Sở Lưu Hương vọt đi rất mau, nên xem ra sắp bị vòng vàng điểm trúng mặt, nhưng ngay trong đường tơ kẽ tóc ấy, chàng không có đường chọn lựa nào hơn, thân mình chột rùn xuống, lui lại phía sau, hai tay «Phân Quang Tróc Ảnh», chụp được ba chiếc vòng, chiếc vòng thứ tư bị ba chiếc trước đánh văng đi.

Thân thủ này nói thì dễ, nhưng thực sự rất khó, phải phối hợp đúng lúc thân, tay, và mắt, nếu không xuất thủ cực nhanh để đón lấy vòng vàng kịp thời và đánh tan lực đạo của chúng, thì có đón được cũng không tránh khỏi bị tét hổ khẩu. Chỉ có điều tuy đón được vòng vàng, nhưng chàng đã bị đẩy lui về chỗ cũ.

Tiết Bảo Bảo giậm chân nói:

—Đại thúc rõ ràng nói đên cho tiểu Bảo, sao lại bỏ đi, người lớn mà sao đi gạt con nít ?

Đột nhiên Sở Lưu Hương phát hiện ra tên ngốc này thực là một đối thủ khó đối phó, bình sinh chàng đã qua nhiều trận giao đấu, nhưng lúc này cũng không biết tính sao.

Tiết Bảo Bảo vẫn giậm chân nói:

—Đại thúc à, có chịu đên hay không ?

Sở Lưu Hương cười nói:

—Đương nhiên là bồi thường chứ, nhưng làm sao thường đây ?

Tiết Bảo Bảo lập tức nhoẻn miệng cười:

—Dễ lắm, đại thúc đếm số sao phía bên kia mặt trăng cho tiểu Bảo là được.

Sở Lưu Hương sờ mũi, bảo:

—Bên nào ?

Tiết Bảo Bảo đưa tay chỉ:

—Bên đó đó.

Kỳ thực, lúc này trời không trăng, chỉ có sao đầy trời, một người dù có ba trăm con mắt, năm trăm bàn tay cũng không cách gì đếm hết sao trên trời.

Sở Lưu Hương cười nói:

—Người nói phía bên đó thì tốt quá !

Tiết Bảo Bảo chớp mắt hỏi:

—Tại sao tốt ?

—Đám sao phía bên đó ta mới đếm xong lúc nãy, tổng cộng là hai vạn tám ngàn bốn trăm ba mươi bảy ngôi sao.

—Thực không ?

—Dĩ nhiên là thực, người lớn đâu có gạt con nít, người không tin thì đếm lại đi.

Sở Lưu Hương đã tính trước, nếu gã ngốc này không mắc mưu thì hẳn là hẳn giả ngốc, chàng tuy không muốn giao đấu với kẻ si ngốc, nhưng với người giả ngốc thì lại là một chuyện khác.

Chỉ nghe Tiết Bảo Bảo cười nói:

—Được rồi, tiểu Bảo đếm thử coi có đúng không.

Nói xong y ngừng đầu lên bắt đầu đếm.

Sở Lưu Hương thầm thở phào, thân ảnh vọt đi như tên bắn. Lần này, Tiết Bảo Bảo đếm đến xuất thần, hoàn toàn không lưu ý đến việc chàng chuẩn đi.

Sở Lưu Hương giờ mới biết đã gặp phải một gã si khờ có võ công cao rất đáng sợ, chàng cảm thấy vừa buồn cười, vừa kinh ngạc. Chuyện này thực khó tưởng tượng được, nhưng tạm thời chàng phải gác sang một bên để giải quyết một việc cần kíp hơn !

«Mượn xác hoàn hồn !»

Âm hồn của Thi Nhân có phải đã mượn xác Tả Minh Châu để sống lại chăng ?

Tả nhị gia nhìn thấy hộp phấn mà Sở Lưu Hương mang về, ông cũng sững người, đổ mồ hôi lạnh, qua cả tuần trà mà không thốt nên lời.

Trương Giản Trai nhíu mày hỏi:

—Căn phòng đó có giống y như lời Châu nhi tả chăng ?

Sở Lưu Hương đáp:

—Quả thực giống hệt.

—Vị Thi cô nương kia có đúng là mới chết ngày hôm nay ?

—Đúng vậy, thi thể của cô ấy chưa được tẩm liệm, tại hạ vẫn còn thấy bộ y phục trên thân mình cũng giống như Minh Châu điển...

Tả nhị gia đột nhiên đứng phắt dậy, la lớn:

—Ta không cần biết giống hay không giống, mặc kệ con gái họ Thi đã chết hay chưa, ta chỉ biết Minh Châu là con gái ta, không ai có quyền cướp đi được.

Trương Giản Trai nói:

—Nhưng nếu tiểu cô nương không nhận trang chủ là thân phụ thì làm sao ?

Tả nhị gia giận dữ nói:

—Nó mà dám không nhận Tả mỗ là thân phụ, thì ta... ta giết nó !

—Trang chủ hẳn tâm giết con mình sao ?

—Ta... ta... ta...

Tả nhị gia quy người xuống ghế, như chẳng còn sức đứng dậy nữa.

Trương Giản Trai lắc đầu than:

—Tạo hóa trêu người... tạo hóa trêu người, biết làm gì hơn ?

Tả nhị gia ôm đầu:

—Không lý các vị bảo ta phải nhìn nhận Minh Châu là con của ác phụ kia à ?

Trương Giản Trai bước qua bước lại, tay mân mê chòm râu, vị danh y này tuy có diệu thủ chữa bệnh, song đối với chuyện này cũng đành thúc thủ.

Sở Lưu Hương trầm ngâm một lúc, lên tiếng hỏi:

—Châu nhi còn ngủ ?

Tả nhị gia buồn rầu đáp:

—Vẫn còn ngủ say.

Sở Lưu Hương đứng dậy nói:

—Nhị ca, nếu tin tưởng đệ thì cứ để cho đệ truy xét vụ này.

Trương Giản Trai thở dài:

—Trên đời này nếu có ai giải quyết được chuyện này, hẳn là Sở hương soái, trang chủ không tin hương soái thì còn tin ai ?

----o0o----

Trời đã sáng.

Ánh nắng buổi sớm mai từ ngoài song cửa len lỏi vào phòng, soi trên gương mặt của cô, sắc mặt trắng bệch, nhưng trong đôi mắt xinh đẹp kia hiện rõ đầy gân máu đỏ li ti.

Đây quả thực là gương mặt của Tả Minh Châu, đôi mắt Tả Minh Châu, nhưng thiếu nữ này có phải là Tả Minh Châu chăng ? Sở Lưu Hương cũng chẳng rõ.

Chàng không biết phải gọi thiếu nữ bằng gì mới đúng, nếu gọi cô là «Tả Minh Châu» cũng không ổn vì rõ ràng cô đang có linh hồn và suy nghĩ của «Thi Nhân». Nhưng ngược lại làm sao gọi cô là Thi Nhân khi mặt cô rõ ràng là Tả Minh Châu ?

Thiếu nữ đang cúi đầu cắn môi:

—Các hạ đã đến đây xem qua, thì nên tin lời tôi nói.

Sở Lưu Hương cười nói:

—Cô quả thực không nói gạt ta.

—Vậy tại sao không thả tôi về ?

—Ta có thể để cô đi, nhưng cô có thể về được không ?

—Tại sao không ?

—Với dung mạo hiện tại của cô, người nhà có chịu thừa nhận cô là Thi Nhân chăng ?

Thiếu nữ bật khóc:

—Trời ơi ! Sao tôi lại biến ra thế này ? Biết làm sao bây giờ ?

Sở Lưu Hương nhỏ giọng:

—Ta đã tin lời cô, thì cô cũng nên tin ta, bất kể trong thâm tâm cô là ai, nhưng thế xác cô vẫn là Tả Minh Châu, con gái Tả Khinh Hầu !

Thiếu nữ đấm tay xuống mặt giường:

—Nhưng tôi thực sự không phải Tả Minh Châu, càng không biết Tả Khinh Hầu, làm sao nhận y là cha tôi được ?

—Nếu thế thì Thi cử nhân chỉ e cũng không nhận cô là con gái, đến cả Diệp Thịnh Lan cũng sẽ không nhận ra cô, không còn mua phần của Bảo Hương Trai tặng cho cô nữa đâu.

Thiếu nữ chợt run lên, nghẹn lời hỏi:

—Các... hạ... làm sao biết chuyện này ?

Sở Lưu Hương cười hỏi:

—Làm thế nào cô lại quen với y ?

Thiếu nữ cúi đầu nói nhỏ:

—Chuyện đó xảy ra lâu rồi, tôi cũng không biết mình bị y...

Bất chợt thiếu nữ ngừng đầu lên nói rõ:

—Nhưng chuyện đó đã qua lâu rồi, bây giờ tôi không quen Diệp Thịnh Lan nữa, tôi chỉ biết mình là con dâu sắp cưới của Tiết gia.

Sở Lưu Hương trầm thờ dài, chỗ rắc rối của sự việc là điểm này, vì chàng biết Tả nhị gia đã hứa gả Tả Minh Châu cho Đinh gia công tử. Cho dù Tả nhị gia và Thi cử nhân có thể bình tâm ngồi lại giải quyết sự việc, dù thiếu nữ này có

nhận cả hai người là thân phụ của cô, thì cô cũng chẳng thể cưới một lúc hai chồng.

Ngay lúc ấy, đột nhiên có tiếng «ầm» thục lớn vang lên ở phía ngoài, kế tiếp là huyên náo các tiếng đá ném lên nóc nhà, tiếng ngói vỡ, tiếng lu bị đụng ngã, tiếng bình bị đập vỡ, xen lẫn tiếng nhiều người chửi bới.

Sở Lưu Hương nhíu mày, lấy làm lạ ! Chẳng lẽ có người dám đến «Trích Bội Sơn Trang» quấy nhiễu ?

Chỉ nghe một giọng nữ tử the thé oang oang:

—Tả Khinh Hầu, trả con gái cho ta !

Thiếu nữ vụt sáng rực mắt, mừng rỡ nói:

—Mẫu thân đến rồi, mẫu thân đã biết tôi ở đây, các người còn giữ tôi được sao ?

Sở Lưu Hương nói:

—Mẫu thân cô đến đây chẳng phải để tìm cô đâu.

—Không phải tìm tôi thì tìm ai ?

Sở Lưu Hương chưa nói hết, giọng nói chát chúa của Hoa Kim Cung lại vọng vào:

—Con gái ta bị lão tiện nhà ngươi hại chết, ngươi biết nó bệnh nặng, còn cố ý giữ hết các danh y trong nhà, làm bệnh nó không trị được, bằng không làm sao nó chết được ? Lão phải bồi thường cho ta !

Thiếu nữ đang muốn xông ra ngoài, chợt sững lại.

Sở Lưu Hương thở dài:

—Bây giờ cô đã hiểu mẫu thân cô vì sao đến đây rồi chứ ?

Thiếu nữ lui dần từng bước một, run giọng nói:

—Mẫu thân cũng nói tôi đã chết rồi, chẳng lẽ... chẳng lẽ... tôi... đã chết thực rồi sao ?

—Dĩ nhiên là cô chưa chết, nhưng sự việc này kỳ lạ quá, nói ra cũng không ai tin, đến mẫu thân cô cũng không tin đâu, bây giờ cô có xuất hiện, mẫu thân cô cũng không nhận cô là con mình đâu.

Thiếu nữ thẫn thờ một lúc, chợt quay mình nhào lên giường, đấm mạnh tay xuống giường, nghẹn ngào nói:

—Làm sao bây giờ ? Làm sao bây giờ ?

Sở Lưu Hương nói:

—Nếu cô chịu tin ta, có thể ta sẽ làm sáng tỏ vụ này được.

Thiếu nữ phủ phục trên giường khóc một lúc lâu, mới quay sang chăm chú nhìn Sở Lưu Hương:

—Các... hạ... có phải thực là Sở Hương Soái ?

Sở Lưu Hương cười đáp:

—Có lúc ta hy vọng mình không phải Sở Lưu Hương, nhưng định mệnh đã chủ định ta phải làm Sở Lưu Hương, chẳng làm ai khác hơn được.

Thiếu nữ chăm chăm nhìn vào mắt chàng:

—Tôi sẽ nằm tại đây ba ngày, sau đó nếu hương soái không giải quyết được chuyện này, thì tôi... tôi... chắc chết đi còn đỡ hơn.

----o0o----